

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoienita

Oricât de păcătos ai fi...

Va ridica îndată povara păcatelor tale și te va elibera. Și cum face asta? Exact așa cum a iertat păcatele paralticului...

Cereți și vi se va da”, „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi”. Cu aceste cuvinte îi cheamă Hristos pe toți cei care se află sub povara păcatelor. Și adaugă în Apocalipsă: „Cel însetat să vină... Eu celor însetați le voi da să bea din izvorul vieții”. Alergați toți cei însetați, strigă Domnul, la izvorul veșnic și de viață făcător.

Oricât de păcătos ai fi, ucigaș, preacurvar etc., Stăpânul te primește. Va ridica îndată povara păcatelor tale și te va elibera. Și cum face asta? Exact așa cum a iertat păcatele paralticului, spunându-i: „Fiule, iertate-ți sunt păcatele”. Și îndată l-

a eliberat de povara lui și l-a tămăduit. Aleargă așadar la Hristos, rugându-L puternic, stăruitor și neîntrerupt, precum odinioară cei doi orbi din Ierihon: „Miluiește-ne, Doamne, Fiul lui David”. Și Acela, ca și atunci, te va întreba în taină: „Ce vorești să-ți fac?”. Iar tu, cel orb la suflet, vei spune: „Doamne, să se deschidă ochii mei!”. Hristos, văzând credința, pocăința, căldura rugăciunii tale, Se va îndura de tine și te va vindeca, dăruind sufletului tău lumină. Însă când nu ne rugăm cu durere, din toată puterea sufletului nostru și cu pocăință sinceră, Hristos nu ne va asculta, nu ne va ierta, nu ne va lumina.

(Sfântul Simeon Noul Teolog)

www.doxologia.ro

” Pentru a începe bine, trebuie să te asiguri de trei condiții duhovnicești neapărat necesare. Mai întâi, lipsa de grijă pentru orice lucru și problemă; apoi, conștiință curată, adică să nu te osândească pentru nimic conștiința ta; și în fine, să nu înclini și să nu te alipești de nici un lucru din lumea aceasta, nici chiar de trupul tău.”

(Sf. Simeon Noul Teolog)

Sfânta Macrina s-a născut în anul 327 și a fost sora Sfântului Vasile cel Mare și a Sfântului Grigorie de Nyssa. Sfânta Macrina a fost cea mai mare din cei zece copii ai acestei familii. Macrina a fost logodită cu un tânăr nobil, care după un timp a murit. Când logodnicul ei a murit, ea nu a mai dorit să se logodească cu alt bărbat, spunând că: „Nu es-te drept ca fecioara logodită o dată cu un bărbat să caute după aceea iar logodna; chiar și după legea firii, trebuie să fie o singură logod-nă, așa cum este o singura naștere, și o singură moarte.” Macrina intră în monahism împreună cu mama sa, Emilia, nevoindu-se în asceza aspră.

După un timp, mama sa Emilia și fratele său, Vasile, au trecut la cele veșnice. La nouă luni după moartea Sfântului Vasile, Sfânta Macrina a fost vizitată de Sfântul Grigorie de Nyssa, care a aflat-o pe patul morții. Cei doi își împărtășesc amintiri, vorbesc despre natura omenească, dumnezeiasca iconomie și despre viața de apoi. Cu puțin înainte de ceasul ieșirii sufletului ei, Macrina s-a rugat Domnului astfel: „Stăpâne, Atotputernice Doamne, Care dai odihnă trupurilor noastre prin somnul morții pentru o vreme, Tu iară le vei scula pe ele la buciul cel de apoi. Iartă-mi mie păcatele mele, Stăpâne Doamne Iisus Hristoase, și dă-mi mie cu suflet curat să ies înaintea Ta din acest trup stricacios, dăruiește-mi mie ca sufletul meu fără de păcat să se înalțe, ca tămăia înaintea Ta.” După aceea s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci și și-a dat sufletul.

Noi, pâinea cea de toate zilele

Știți, pâinea e ca noi. E o frământătură. Care se frământă singură și uneori e frământată de altcineva. Unii dintre noi suntem franzelă aurie, alții rotundă românească, unii pită, alții prescură. Fiecare cu aportul nostru, spre mântuirea personală și a celor din jur. Într-o lume de frământări, noi, creștinii, suntem pâinea care, sfințită de aburul Liturghiei, hrănim gurile flămânde de liniște și ne așezăm spre frângere în mâinile celor care încă nu ne înțeleg dospirea, dar care vor fi învăluiți de aroma caldă a faptelor noastre frumoase. (*Sursa: doxologia.ro*)

Frământare și abur. Dacă am vorbi despre o pâine și despre facerea ei, dincolo de eticheta așezată pe ambalaj stau istorii ale măamelor sau bunicilor sau măcar ale vreunei gazde de vacanță, care au așezat mâinile malaxor pentru coca de făină, apă și drojdie și, de n-o fi fost post, și niscaiva lapte, peste care s-a presărat o adiere de sare.

Știți, pâinea e ca noi. E o frământătură. Care se frământă singură și uneori e frământată de altcineva. Unii dintre noi suntem franzelă aurie, alții rotundă românească, unii pită, alții prescură. Fiecare cu aportul nostru, spre mântuirea personală și a celor din jur. Într-o lume de frământări, noi, creștinii, suntem pâinea ca-

re, sfințită de aburul Liturghiei, hrănim gurile flămânde de liniște și ne așezăm spre frângere în mâinile celor care încă nu ne înțeleg dospirea, dar care vor fi învăluiți de aroma caldă a faptelor noastre frumoase. Se întâmplă să mai dăm uneori gust de neghină, căci ploaia ce ne-a udat ne-a strâns în țărână și păcate, dar buzele gustând din cuvintele noastre vor fi iertat neputința sau îndărătnicia în creșterea de spice, cu fruntea continuu căutând spre cer, spre soare și spre pace.

Dimineața, atunci când ne trezim, cei mai mulți dintre noi plecăm gândul, apoi fruntea și genunchii spre lumină. Și cerem putere în noua zi, ca frământările noastre să fie bineplăcute Lui și celor de lângă noi. Odată cu primii pași apar grijile și planurile ce se tot încovrigă,

smulgând din noi rugăciune și nădejde. Să căutăm pacea, căci ea e sarea ce dă gust pâinii. Să vă odihniți pe voi în cei din jur și pe cei din jur să-i așezați în sufletele voastre. Fiți apă celor însetați și hrană celor flămânzi, după cum știm de milenii, din vorba sfântă de pe munte. Să ne purtăm sarcinile unii altora, ne-a sfătuit Apostolul, fiindcă în unitate e și creșterea. Din câte boabe măcinate se face pâinea așa și din noi, din mulți, se face jertfa vie pentru Dumnezeu. Căci ziua, în toată desfășurarea ei, ne întoarce pe toate părțile, ne ridică, ne coboară, ne zguduie, până când seara ne așează pe cel mai înalt piedestal al vieții noastre umane, familia. Aici povestim, zâmbim, lacrimăm, primim putere și dragoste, întocmai precum pâinea frământată din roadele trudei noastre și din mila lui Dumnezeu.

Și în focul iubirii noastre se coace o nouă pâine azi și o alta mâine – și tot așa, câte zile vom avea, hrânindu-ne pe noi și pe cei din jur și măcar din când în când, de nu reușim în fiecare zi, pe Cel care ne cere și pe Cel care ne dă spre a-L da înapoi, spre sfințirea tuturor. Și, astfel rostim Cuvântul care ne-a așezat pentru veșnicie în minte și în inimi rugăciunea: **pâinea noastră ce de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi...**

Pr. Ștefan Zaharia,
Parohia Coțești, com. Girov, jud. Neamț.

A hab, rege nelegiuit, căsătorit cu idolatra Isabela, a acceptat închinarea la zeul păgân Baal, căruia i-a rânduit 450 de preoți mincinoși, iar pe preoții adevăratului Dumnezeu i-a omorât. Atunci Ilie, după ce, cu puterea Domnului, a înțucat cerul spre a nu mai ploua 3 ani și 6 luni, ca pedeapsă pentru această nelegiuire, i-a avertizat pe toți închinătorii la idoli: „Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați lui!” Iar cu prilejul jertfei de pe Muntele Carmel, Ilie i-a făcut de ras pe preoții idolatri, care strigau în za-dar pe Baal: „Strigați mai tare... Poate stă de vor-bă cu cin-

Ce le-ar spune Sfântul Ilie românilor, astăzi?

eva, poate doarme...”, iar poporul lămurindu-se de minciuna lor, i-a ucis pe loc.

Ce ar face Ilie astăzi, în mijlocul idolatrii secolului XX, al puzderiilor de secte, al „taumaturgilor” răsăriți din noaptea comunismului ateu, al preinșilor „guru”, ai abaterii quasi-generale de la normele moralei creștine?

Ar striga răspicat: „Pană când veți șchiopăta, o, românilor? Ziceți că sunteți urmașii lui Mircea cel Bătrân, Alexandru cel Bun, Ștefan cel Mare și Sfânt, Constantin Brâncoveanu-

Mucenicul, Mihai I cel Devotat? Dacă da, vă întreb: ce credință au avut? Nu cea ortodoxă? Și atunci, de ce alergați după credințe străine de neam și după dumnezei străini?...”

Ce ar face predicatorilor de tot felul (în fapt, preoți mincinoși)? Le-ar demasca impostura, cu temeuri biblice și patristice, în așa fel încât poporul drept-credincios, luminat, să nu le mai cadă victimă.

Pr. Lect. Dr. Vasile Gordon

Mergând, învățați..., Editura Univ. din București, 2001